

Editorial

Vážení čtenáři,

redakce Divadelní revue pro vás v tomto čísle připravila tři bloky statí. První, nejobsáhlejší se věnuje divadelní scénografii a divadelní architektuře. Inspirativní studie Vojtěcha Poláčka pojednává v širších kontextech historický vývoj panovnických lóží především v prostoru někdejšího Rakouska-Uherska, ale časově přesahuje i do současnosti, kde hledá například důvody neobvyklé konzervace pravidel a rituálů, spojených s užíváním panovnické lože pražského Národního divadla. Text Barbory Příhodové, který vychází z její disertační práce, zevrubně líčí dvojí uvedení opery *Intolleranza 1960* v Itálii a Spojených státech amerických v šedesátých letech s důrazem na rozbor scénografií Josefa Svobody a jeho využití tehdy nejmodernějších projekčních technologií. A Věra Velemanová analyzovala scénografie Františka Trösterera pro tři poválečné inscenace režiséra Alfréda Radoka, které obvykle stojí poněkud ve stínu Svobodových spoluprací s tímto režisérem.

Materiály ke scénografii najdete i v rubrice Dokumenty, kde otiskujeme edici vybraných dopisů režiséra Jindřicha Honzla scénografu Františku Muzikovi z let 1930 a 1931 s komentářem Vlasty Koubské, jež líčí konkrétní pracovní pozadí brněnské spolupráce těchto umělců. Spíše kuriozitou z divadelních archivů je krátká zpráva Víta Pokorného o pozůstalosti neúspěšného scénografa a úspěšného stranického funkcionáře Valtra Meluzina.

K tématu patří i dvojice obsáhlých recenzí Vojtěcha Poláčka o čtveřici scénografických monografií (Svoboda, Hrska, Melena, Muzika) a Martina Bernátka o knihách pojednávajících o divadelní architektuře.

Druhý tematický blok naplňují vybrané a pro účely publikace upravené příspěvky z loňské konference *Václav Havel na scéně: překlady, jevištní adaptace, recepce*, kterou uspořádala pražská katedra divadelní vědy ve spolupráci s Knihovnou Václava Havla a dalšími institucemi. Akademické příspěvky Veroniky Ambros, Vladimíra Justa a Lenky Jungmannové tu doplňuje osobní svědectví dlouholeté Havlovy spolupracovnice Anny Freimanové.

Ve třetím bloku otiskujeme překlad studie Thomase Postlewaita, která je cenná zejména jako metodologická inspirace pro výzkum divadelní historie, a kratší stať Jurije Lotmana o divadelní teorii.

Rozhovor čísla vedla redakce s teatroložkou a pedagožkou Ladislavou Petiškovou.

Pro příští číslo připravujeme množství příspěvků především o starším českém divadle a třetí svazek ročníku bude věnován zejména českému divadlu 20. století s blokem textů z květnové pražské konference o režiséru Petru Lébloví.

V lednu zemřel po dlouhé nemoci Jan Roubal. Dlouholetý člen redakční rady Divadelní revue, neúnavný podněcovatel, rádce a teatrologický diplomat především směrem k polské a německé divadelní teorii, ale hlavně: dobrý člověk. Bude nám chybět. V edici časopisu dokončíme a vydáme *Antologii polské divadelní teorie*, kterou jsme spolu připravovali, a která zůstala rozdělaná na jeho pracovní stole v Prostějově.

Za redakci přeje vše dobré
Honza Petružela